בסוד שיח

שאול שי

מכתב עידוד מסג אחד

קורא "השבוע" מברכים את יהודה אריאל מ"ש מזרע המפקיע בשבון. אריאל תושב נדיבה, ב"השבוע" אנו מה שהוא מכתוב כמוכר "זמרך במסך שבים רשות. בבר עיסוק כשעבוד, ואנו ריש שהוא ב"ש ולמשפחות שהיו לשרבן הרך בים בקן ואש ב"ש ולמשפחות שהיו לשרבן הרך הרצוני של הצרור הפלשתיני. והנה אפי כתוב.

"אני כותב לכם במקום ביקור עידוד אפלכם. שבשנתי המשקשות בשבוע כמו לא כן כך פשוט.

"מבקש אני לעודד אתכם בכשפר שלפני למעלה משנים שנה, מהקשות הישוב הקטן של שנות הפר לושים. בשנות מאורעות הדמים, שלא. היו שנים מהאינתיפאדה של היום. יצאנו קבוצה. חלוצים רוצים לחזק את הישובה בקצה בה מבין מספר יותר. והישובה מכלה מהשוד השיבי, רצה שמר הרף הקטנות מהמדינה, במטרה הביטו עליהן כשנשבים שכאים ביני ימים כאלה לאיתר. והנה ליל הקטקה הנוראה על סברה עם 22 הרוגים, כאשר שחטו את החלבן עם אשתו על פרחיו בר פרה שרשו את השמש בבית הכנסת ושחטו את על ארבעת בנותיה בביתה. ממש כך. אנו פעלנו ככל שניתן היה בזקופת הנשק הפרטי, אבל רק מר שיק אחד היה במדים הצבאיים. אחד רינניים עם פלוגות הלילה שלו הנשק הגנה. כמובן. השפל לא היה ופשת פלס לשכוד את הנשא אחרי שם ים כי שר לא ויתה, ובקת שיחתנו על הנתון - בא ות' קפות על המשכה והקטנה כשאנו נתונים למטר. והבטחות על הר.

"עלינו על הקרקע במרבנזי (החודעים) בתנאים קשים בלי מזון מספיק וללא מים. שמירה אחרונה כל ערב שני, וכל חודש שמירת לילה במשך שבוע. בלי ביתור של רחיץ או שלוחיה, בלי מרצים ובלי שיפודים. אלה שהיו צריכים להגיע אלינו ולעודד אותנו מודרך. עם כל זה ידענו את התפקידנו את הדרך להמשיך מעבר כדבר מהנן מאליו.

כאשר אחרי זמן רב הגענו לבסף את הדרים בנוה־אביב והקשיתי לפכל את ביצורים הנכונים. ביד מלאה אחרון. הזמן אבשים מסיילים ומלקקים גלידה, נכנסים למצנות, עליהם הקפ"ם. כעמתי על כך שאנו על משמר אחנו ושעים כשיכב יכל. תנו להחזיר את בטלות התגישבות שלנו ושם בעיר שלום אחר. שלום המכתב לצורת וירון הקשה. היינו מודעים לאחריות הלאומית שנטלנו על עצמנו. הר בודד, ובימתן, והתקשרות בהפצת יכלים בשרות ובניית ישוב יהודי בשטח בשעם שרבי שחר - הם שגרמו לנו שמחת־חיים וירידנו אותנו להמשיך בר רבנו ולרפא שהיא ובנהנו הרן לקנא בישוב העיר שרק מעטים מהם נתנו מזמנם להגנה. אחם אנשי בית־חבי הלאומים לפני המצנה. כשם שאנו בימים הקשים הם של אבנים, ידי ושבטות, והמשכנו לחפ ק לרפא את האחריות שלנו. אין לי אלא לחזר לכם ושוב האמצו יחד עם כל הלוחמים בשר ובנין בכלל משפחת בני ביתודה, שנשרון וחבל עזה. אחנו הראשונים בקן ותשיה. אחריכם מצפה מאבק לדשר בי הגולן ולנו ותשבי הגליל המצפים באחר שלפי החלטת האו"ם שיך לשרים. הפרבים לחשים ער ניתם לרפא אחנו אבל אנו נפחד גם מול אויב זה נץ. כרי להגן על ארצנו כי אפרת אין לנו.

כשנצחם ביום העשירי שהוא גם יום הקדיש וכר ללי לשפה סיליחני אחים האחזות הלרחם, או נבין כי עלינו להיות חזקים ולקרים את המצפה: בדמך חי, בדמך חי. הבני עמכם בחוך וישפרכם ה מכל רע".

וגם ר' משה אינו

קראתי לו ר' משה גם פרים במרכז של ה"לשכה". הוך הכה. בשיחנו האחרונה שפר לי כי הפרוצדורה הרשמית היא "משה", "אני מרגיש אדם חדש, אבל יש לי בעיה: אני מקבל כ־300 כתבי מסר ביום מהמדינה, קצת פי־שלוש. הלוויה ל־9.00 בבוקר.

חברי המוסד לביולוגיה מולקולרית בכפר עציון, ורב משה שלמון ז"ל, מהקבוצה המארגנת לעזרתי ולמען, היתה ראשית הפעילות בהקמת המרכז לביולוגיה מולקולרית ברחובות. הגלריה היו מפעמים יותר מבמה ומחרי מאשר אכל הרצאות מדעיות. אחת מאת היה "הערב המדעי" בהשתתפות שלמה הורביץ, שיחת "לשכנה" במפרץ.

אין לי כבר את הזכות הנפשי להתפרנס על חבי רים, אבל ר' משה בחולה שזה חרשי לכמה שלים.

זה היה פחדים לביתו של ר' משה בבית אחד מהמחלי הישיבות החשובות, שיפור שפרי ירחת שבר. בידיו ותיבה וחבילה, מסלולי־עבודת "משה" כשפיות את הפרשות בחלה לעיניו מס יש של כלי שלוש. ר' משה היה אז מנהל מחרי ומחנה. איש בשלוש לא היה יודע על ומחנה הזאת מחרץ לבני המשפחה שלהם, וגם בני משפחתי בידיו.

בעמר מסר שעות רבות מחייו של כל חולה בבית או שדר מחוץ ישיבה יודע, בפרוף הרפואי שלו.

אחרך בדעתו, למרך, המחבר בכתביו הרבים נחים. ביקשתי את משה שיקלחו אחרי מר שיה ולא הפרשתי ממנו פרט כלשהו על חיי הפרטיים. האחרך מתפקל באחר מחלות הפרוסטטה בישיבה, ומכחת ר' משה בחלה בסרטן הפרוסטטה. כאשר באתי הביתה הוא באחר על אי שרטון בים. הייתי ר' משה את בנו יד יעזר, מחנך, ר"ל, לשחר לאוניברסיטה ולשוחרי את המחרך בין המקומות.

משפט חיה הוא הכחלל שחרים מיחנה בכחר אחרונה. הוא יכול היה לחרר עליו שעות על בר־ לחנים של אנשי הכחלל, לשחות שחרשנו. הכחר נולחנית היא אישיות לא קטנה, ישנה־עין מכל הבחינות, אבל ר' משה הכחלל היה בבת אין. הפרשה הכשרתה והיתה שחכנה לו יותר מכל הכבנים הפרשיים והחשובים של הלחרי הישי־ בה הכחלנית.

אחת לכמה זמן הוא שרח להכיר לי בי אם יש אישה עניין של ביקש, רבי אחרתי הבחין, שאני לא אחיה אחיו. לכשנחן־נתן ביד רחבה וללא עי כנים ושחרות.

לא מחקתי בשרטה ראשי משפחה כשהוא. אחרה ראנה ללא בגול לכל אחר מהכנים והכבנים, הפרשים הכלחלה, השרטה אין קץ לעניין, הפר־ שים, והא אישה חפר מכלנות להחליט עבי מכבר בני יחידי, בשניי אחות בכפרים ולא הפר לי מאר על הפרשה אחת שכשהיא מסיבי ביחי חפר ים.

ולך כלי להיפך. הכחלל הפסיק יכול. "משה עלה אל השלכים".

בסוד שיח אדמו"רים

"ואני כאשר שכלתי שכלתי"

ב"עבני הבנס" (פרשת מקץ) בביאמון השבוע של "שיחת קדם ביבנה", פיזמם ראש הישיבה, הרב מרדכי גרינבנד שליט"א, מאמר תורני המ תייחס לאפיסודיה עד הבית, הכחל והמערב, יחידות הפרץ והמצב הזה של העם) ומן הראוי לצטט שני קטעים מתוכו.

"בהקשרת שלחמת השלום השניה, שהה הרב הראשי, הרב י.מ. הרצוג ז"ל בוושי"ם בעניני הי שוב. כשנשאר עימוקין וביקש לחזור, ענין לו שר התרץ האמריקני להישאר בוושי"ם, שקן, שכנה מר חשת על היישוב היהודי בארץ מפני הביטוש הגדול ני. הרב הרצוג סירב לעצה ואמר שמקובלים אנו שחודנן שליש לא יהיה, חחר ארצה בשלום.

"לפני שנים שאלתי את הרב מ.מ. גריה ז"ל, שבימים אלה חל יום הזיכרון החמישי שלו, מה היה מקור בימחנו של הרב הרצוג. הוא סיפר לי שאף הוא התעניין בזה ושאל בזמנו את בנו של הרב הראשי, יעקב הרצוג ז"ל, והוא השיב לו, שאביו הצביע בשפעת על המרחש בבראשית רבה פ"ב ב'. על הפסוק "ואני כאשר שכלתי שכלתי" (בראשית מ"ג י"ד) אומר המדרש "ואני כאשר שכלתי בחרבן בחר רבן ראשון שכלתי בחרבן שני. כאשר שכלתי בחדבן ראשון ובשני לא אשכל עוד".

"בימינו כאשר הזיכרון על ירושת הארץ מחוזר דש בשלוא עזון, ושוב מאיימים עלינו בפוגרומים ואינתיפאדות, אם נעמוד בתוקף על שלנו כראוי שמרחש זה יהיה נר לרגלינו".

הרב גרינבנד מזכיר את אירועי שנת תרס"ם ואת רחיית המוסחי את השטרה שהרצה בעניין הכחל המערבי.

"ובעניין ההצעה המעשית על ההכרזה בדבר הבעלות הערבית על הכחל המערבי, היתה תשר בתם של הראי"ה קוק זצ"ל והרב יוסף חיים חזנוב לד זצ"ל, מנהיג העדה הספרדית והם אין אנו רשאים לחתום בידינו על דבר שכזה. וכך ועל ידי תר על שפל מארמת ארץ־ישראל. וכל זאת, למ רות איומי המנהיגות היהודית. שהכוחתי מאיים איש יצוק"ל הסיפוד הזה, על מפתנו, איש אצ"ל בביתו, לא נבחב יהודי יושע בכרכים הבאים של "מעשה אישי".

■ כ"כ מבת תל ה"יארציט" של רבי מרדכי חיים האיסר"ר מסלונים המכונה "ר' מוטל סלוני" מער ח"ל. משתתפים רבים מרחמים לשרשם, ועדיין מחבים לקרוא משום עניני הפגרמות, והיו נהדרים לו שבר לי השים ונושאי כליו בבקראות מושלאה. בשבתו הראשונות של המלחמה היו לא מעט עימותים על רקע היני ואז והא נשאל על־ידי אחד החבירים הצ עירים, האם צריכים להתפלל שהמדינה תינחם. השיב לו האדמו"ר: אחרי שהעובר נולד הוא אינו יכול לחזור לבטן אמו. עכשיו צריכים להתפלל שהעניינים יתנהלו על מרנבותת ושפשיה יבוא.

■ בשבוע הבבע את רבי ישעיה הרב מאפרין ז"ל, אך בפועל אין הוא מכהן כאב־ מרד.

סיפרתי לו על השמועות הרצות שפה לאחרן על נבואות מקובלים בדבר הצפוי בחודשים הקרובים עם הפלשתינאים, ועם מרינות־ערב. הוא האזין בקשב רב לדברי ואז אמר: רבי אחד אני יכול לומר לך: יהיו נסים גדולים, יהיו נסים גדולים. נאנב. רבי ישעיה רב השקי במהלך השנים כמה מן הצדי קים הנסתרים ואם אינני טועה, הוא נבאי צדקה של אחם אלה שמרם. נחשפתי תוך כדי שיחה ביקש שאפרסם את האמור להלן: "מה קורה עם החכא שהשמן, שהיצר הרע, שקם"מ, מפחה בו את האדם האחו אדם מצליח לעמוד בפיתויי עובר חודש, ער בדים חודשיים, שלושה, והאדם אינו נכנע ליצר הרע, חדי הוא קיבל רשות לנשחת ולהכשיל את האדם עם החכא הזה, או מה קורה איתנו? החכא האדם עם החכא הזה, אז מה קורה איתנו? הוא לא! חיים טובים־ארוכים. הוא נהפך לשובבה כראשי התיבות שלו. כל חכא שאדם רוחה אותו ומתגבר עליו, מאריך ימיו ושנותיו של אדם".

יוצרת אחרות. מזכות נשים צדקניות נבאלו בני ישראל מבצרים וכן עתידים להבאל".

נשים המעוניינות להקים מוקד ולדבוק את ספר התהלים המחולק וכן למידע נוסף, יכולות להתקשר טלפונית ל־08'9740178, 08'9450951, 08'9450425, 08'9451894.

■ במוקף שבת של "השבוע" בשבוע שעבר הד כיזה יפה גלדשטיין, בדשימה על משפחת כהנא ה"ר, כי גם דודתו של הרב מאיר כהנא ה"ד היא הש צוה, והעיזתו של בנימין זאב כהנא ה"ד הוא השר לישי במספר בידי ערביים.

המקרה הזה סיפר לי אחיו של הרב מאיר כהנא, הרב נחמן כהנא (בעל "מי מנחות" על התר ספות) שליט"א את הפרטים הבאים:

הדודה צפורה ה"ד חזרה במונית מחתנה בחי פה בחזרה לצפת. בסביבות כרמיאל של היום הת' נפלו על המונית מרעים ערבים ורצחו 9 מנוסעיה. כאשר הדודה נורצה, היא נפלה על מת בת הש לוש וכך היא ניצלה, כי הערבים לא ראו אותה. היום הבת גרה בתל־אביב. שמה רבקה כהנא יניב. הדודי השאירה בבית 8 יתומים קטנים. שניים מב ניה למדו בישיבת לומה בפתח־תקוה, ולאחר רצח אמם, 1938, הם הצטרפו לאביהם.

אחר מהם, משה, היה מסתחר, כאשר הבריחים ערכו חיפושים. בביתו של מרן בעל ה"חזון איש". בביתו היתה עוד בריסה הדודה היה נכנס עם המפתח שקיבל מה"חזון־איש", למרר שבו היה מס תחר. הוא תמיד סיפר שה"חזון־איש" היה מקבל אותו בחיבה רבה ומאחריכים. עד כאן הרב נחמן כהנא.

מעניין שבספרים שנכתבו על מרן בעל החזון

בפוגרומים ויש בזה סכנת־נפשות.

"על זה כתב הרב צבי יהודה זצ"ל: לא בריפיון רוח ותרני ביחס למקום מקדשנו נשיג ביחודן שלומנו ומשמרת חיינו. לא מתוך כך יבושו וייכנו שוגאינו. אין בידינו למנת ולחזו מעמדת הבעלות האלקיות על מקומנו זה."

הרב גרינבנד מביא צישים מחזון הגאולה (עמוד קצ"ו) של הראי"ה קוק: "ובל מי שהוא עיקב אחרי מדרי הישוב מראשית צעירו ועד עכשיו, יכול והא לראות בחוש, שמכל ירידה שמקלבנו נצמחה אחר כך עלייה והתעתחות יותר גדולה, ובצר של הלי גה למובה יצא מכל משבר זכר, ומזה עלינו ללמוד ולקוח לקח־טוב, שלא להיות נופלים ברחמה".

■ בעיר רחובות בלבר פועלים למעלה ממאה ושלושים מוקדים של נשים לאמירת תהלים לעי רך רחמים על עם־ישראל ועל ארץ־ישראל. כל מוקר. המבוסס על שלוש נשים קבועות לפחות. מפיים את אמירת כל התהלים בכחצי שעה. ספר התהלים מחולק ל־28 חבורות וכל אחת נוטלת חר בות ויחבר לתפילה עד שכל הקבוצה מסיימת את הספר כולו. המוקרים גם מנצלים את המעמד לה תפלל למצטרכים לישועה והמיטודים על מוסדים גלויים הם רבים ומרחימים ממש, ומכיחן שאנו מביר את מרכזת המוקדים, אני יודע שוכל אמת.

כותבת לי נב' ס. "רווקה המאמין של נשים שר מעתן מצויה. לצערם הנשאות בעול הבית, גידול הילדים והפרנסה וכר', הקצות זמן ולו המעט ביר תר, נחשב למסירות־נפש לבניהן ויעמוד לנו כנבר מסירות־נפשם של הקמים עלינו לקעקע את נפש האומה הישראלית. כמו שנאמר: לך כנוס. שמירת הלשון מנעות מוחלטת, התבטאות לאמירת תהלים